

Arrest

**nr. 343 154 van 19 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100 A
1853 GRIMBERGEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 maart 2026 (bijlage 26^{quater} - overdrachtsbesluit).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij biedt zich op 28 januari 2026 aan bij de diensten van verwerende partij en dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekende partij op 8 december 2025 in Bulgarije geregistreerd werd voor illegale binnenkomst en dat zij op 18 december 2025 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije.

1.3. Op 9 februari 2026 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Bulgaarse instanties. Op 12 februari 2026 stemmen de Bulgaarse autoriteiten in met het verzoek tot overname, op grond van artikel 18(1)b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 17 februari 2026 wordt verzoekende partij voor een eerste maal gehoord in het kader van het verzoek om internationale bescherming.

1.5. Op 9 maart 2026 neemt verwerende partij een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}), dat op 10 maart 2026 ook aan verzoekende partij wordt betekend.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

(...)

Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: M. voornaam: M. S. geboortedatum: 23.05.1991 geboorteplaats: Siaqul Pahin nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije.

Betrokkene wordt vastgehouden te RC127bis om de overdracht aan Bulgarije uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M., M. S., verder betrokkene genoemd, die verklaart Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 28/01/2026 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 28/01/2026 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 en 14 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Een eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 08/12/2025 in Bulgarije geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Een tweede treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Bulgarije op 18/12/2025.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 17/02/2026. Hij verklaarde dat hij religieus gehuwd is met B., R., V, geboortedatum onbekend, geboren te Doshi en met de Afghaanse nationaliteit; huidige verblijfplaats: Doshi, Afghanistan. Hij verklaarde dat hij geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat zijn zus, zijnde B., S., ongeveer 55 jaar oud, in België verblijft en recent erkend is. Het gaat om een meerderjarig familielid met wie hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Verder verklaarde hij dat hij geen familieleden heeft die in een andere Lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij een kopie neer van zijn taskara, met nummer (...), afgegeven op 21/07/2020.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan in 1400 (Afghaanse kalender) verlaten heeft omwille van problemen met de Taliban. Hij verklaarde dat hij via Pakistan en Iran naar Turkije gereisd is, waar hij ongeveer vier jaar in Yalova woonde en werkte. Omdat hij geen verblijfsvergunning kreeg in Turkije en Afghanen er gerepatriëerd werden, reisde hij verder naar Bulgarije, waar hij ongeveer acht dagen in een gesloten centrum en ongeveer één week in een open centrum verbleef. Omdat België zijn doel was, verliet hij Bulgarije en reisde hij verder, via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar hij op 27/01/2026 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn zus er woont. Verder stelde hij dat ex-militairen en politieagenten in België het beste behandeld worden. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij daar niemand heeft. Hij verklaarde dat hij in België wil blijven en dat

hij in Bulgarije geen bescherming zal krijgen, in België wel. Verder gaf hij aan dat hij in Bulgarije geslagen en aangevallen werd, zowel bij de politie als in het opvangcentrum.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming in Bulgarije. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een verblijfstitel die door een lidstaat werd verstrekt.

Op 09/02/2026 werd een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties. Deze stemden op 12/02/2026 in met dit verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Betrokkene is in Bulgarije gekend S. M., M., °14/10/1992, NAT. Afghanistan. Hij dient overgedragen te worden via de luchthaven van Sofia, van maandag tot donderdag tussen 09u00 en 14u00.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Bulgarije.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een/ lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Bulgaarse instanties stemden op 12/02/2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013

: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Bulgarije zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 12/02/2026 hebben de Bulgaarse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Bulgarije.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije aan de grens opgepakt werd en naar het politiekantoor gebracht werd, waar zijn vingerafdrukken genomen werden, wensen we op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Bulgarije geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Bulgarije de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in België een asielaanvraag wil indienen omdat zijn zus er woont en dat hij in Bulgarije niemand heeft, wensen we op te merken dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Het in België verblijvende familielid van betrokkene kan ten overstaan van betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Verder wijzen we er op dat het EHRM in verscheidene arresten oordeelde dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Duffie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in het geval van betrokkene niet voorgelegd.

We wensen tevens op te merken dat betrokkene als verzoeker om internationale bescherming onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn valt en dat hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning ook niet aangewezen is op zijn familie.

Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde dat ex-militairen en politieagenten in België het beste behandeld worden. Hij stelde dat hij in Bulgarije geen bescherming zal krijgen en wel in België. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat betrokkene niet in Bulgarije wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Bulgarije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder wensen we op te merken dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Bulgarije staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Bulgaarse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije door de politie geslagen en aangevallen werd, wensen we vooreerst op te merken dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van

betrokkene en dat hij tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. We wensen verder op te merken dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Betrokkene verklaarde dat hij aan de grens opgepakt werd en naar het politiekantoor gebracht werd, waar zijn vingerafdrukken genomen werden. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden.

Betrokkene verklaarde eveneens dat hij ook in het opvangcentrum geslagen werd. Ook hier wensen we op te merken dat we louter beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat hij vooralsnog geen enkel begin van bewijs over deze verklaring aanbracht. Verder wijzen we er op dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij aanvankelijk ongeveer acht dagen in een gesloten centrum verbleef, wensen we op te merken dat de vasthouding plaatsvond in het kader van het illegaal overschrijden van de grens. We kunnen stellen dat de vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

De betrokkene reikte geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn (2013/32/EU). Het komt de Bulgaarse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

We wensen tenslotte te benadrukken dat als de Bulgaarse instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een bron betreffende internationale bescherming en opvang van verzoekers in Bulgarije is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2024 update" laatste update op 27.03.2025). Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ("factsheet") "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en op 21.05.2024 werd geactualiseerd. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot

stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de 'roadmap' werd vastgesteld dat behoefte bestaat aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentie omstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten en die gebruikt kan worden als referentie bij overdrachtsbeslissingen en in het kader van beroepsprocedures. Om aan deze behoefte te voldoen stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een sjabloon op. Aan de hand daarvan kunnen de lidstaten relevante informatie verstrekken betreffende de relevante rechtsbepalingen en hun praktische uitvoering. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn op verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel en 'levend' document gaat dat regelmatig door de Bulgaarse autoriteiten zal worden bijgewerkt. Ten slotte verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake de toepassing van Verordening 604/2013 te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van diezelfde Verordening (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 worden volgens het AIDA-rapport in het algemeen niet geconfronteerd met obstakels wat betreft de toegang tot het grondgebied ('Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return', AIDA-rapport, pagina 49). Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR ('State Agency for Refugees' het agentschap dat verantwoordelijk is voor opvang), de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Wanneer sprake is van een hangende procedure om internationale bescherming of wanneer de procedure werd stopgezet na het verdwijnen van de verzoeker wordt de betrokkene overgebracht naar een opvangcentrum ('If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre', AIDA-rapport, pagina 49 en 'In cases where the Dublin returnee's procedure in Bulgaria has only been discontinued while he or she was abroad, the asylum procedure is re-opened and continues after they are transferred back to the country', AIDA-rapport, pagina 81). Verder in het AIDA-rapport lezen we dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend doorgaans op hun verzoek worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra ('Dublin returnees for whom the procedure can be re-opened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres', AIDA-rapport, pagina 81).

Volgens het bovenvermelde informatieblad wordt bij een overdracht in een terugname-context de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (informatieblad, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6) en verzoekers krijgen na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (informatieblad, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers door de grenspolitie schriftelijk meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming.

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2024 waren daarvan maar 3225 plaatsen beschikbaar, aangezien de overige plaatsen niet geschikt worden geacht (AIDA-rapport, pagina's 16 en 85). Van de 3225 geschikte plaatsen waren er eind 2024 1579 ingenomen, d.w.z. 49 % (AIDA-rapport, pagina 85). We merken op dat de bezettingsgraad aanzienlijk lager ligt dan eind 2023, toen de bezettingsgraad 77% bedroeg (AIDA-rapport van 2024, pagina 82). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 50). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (informatieblad, pagina 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voorjaar tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, pagina 85). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2024 in Sofia slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, pagina 84), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen, ook dat ook Syriërs steeds vaker doorreizen (AIDA-rapport, pagina 85). Voorts blijkt dat het aantal verzoekers aanzienlijk daalde, van 22.518 in 2023 naar 1250 in 2024 (zie pagina 9 van het AIDA-rapport van 2024; en pagina 8 van het AIDA-rapport van 2025).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, pagina 78). Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet automatisch wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, pagina's 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, pagina 50), impliceert ons inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport over het jaar 2023 werden met betrekking tot de capaciteit nog grote moeilijkheden gemeld om nietkwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen (AIDA-rapport van 2024, pagina 50). In het meest recente rapport wordt nog gewag gemaakt van moeilijkheden, maar wordt niet langer gesproken over grote moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 43). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar uit het AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (blz. 50). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (e-mailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het AIDA-rapport stelt dat de opvangomstandigheden in Bulgarije bijzonder moeilijk blijven op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 86). Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat leefomstandigheden betreft (factsheet, blz. 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden gededuceerd (AIDA-rapport, blz. 17, 86-87). Er worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 17, 87). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat het ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, blz. 17-18, 87).

Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije aan de grens door de politie geslagen werd. Het AIDA-rapport maakt inderdaad melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 13-14). In 2024 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR onder meer wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de grens met Turkije en Griekenland en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 30). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de

bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije reizen en na overdracht een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. Hij zal er in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 14-15, 33).

De gemiddelde duur van de procedure is in 2024 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van 6 maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2024 problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertaling. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar. Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. Via een pilootproject van de Europese Commissie met Bulgarije zijn er extra tolken ter beschikking gesteld van het SAR. In het kader van een operationeel plan van het EUAA en Bulgarije is de hulp voor vertolking verlengd tot eind 2026 (AIDA-rapport, blz. 37-38). De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf 3 maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 88-89).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 68 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 97-98). De wet bepaalt dat binnen de 3 dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vier werkdagen of zes kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33). De directie van de gesloten centra controleert maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen tevens te benadrukken dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene werd gehoord op 17/02/2026 en verklaarde toen dat hij in goede gezondheid verkeert. Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen (AIDA-rapport, blz. 90). In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, dat met materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging wat betreft de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 90). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 90). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (informatieblad, blz. 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

(...)"

1.6. Op 16 maart 2026 legt verzoekende partij via J-BOX een verzoekschrift neer waarbij zij de schorsing bij uiterst dringend noodzakelijkheid vordert van deze bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald bevindt zij zich op heden in het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij motiveert haar enig middel als volgt:

“NOPENS DE ERNSTIGE MIDDELEN

i. Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

1.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De verzoekende partij uitte uitdrukkelijk protest tegen een terugname door Bulgarije.

Desalniettemin motiveert de verwerende partij dat Bulgarije de mensenrechten respecteert en dat er geen structurele tekortkomingen zijn in de Bulgaarse asielprocedure.

De verwerende partij citeert op uiterst subjectieve wijze uit het in 2024 geactualiseerde AIDA-rapport over Bulgarije. Dit is aldus een eerste indicatie van de onzorgvuldigheid van het onderzoek dat door de verwerende partij gebeurde.

2.

De verzoekende partij kaartte expliciet fysiek geweld door de politie bij de grenscontrole aan. Hij werd er door de politie geslagen en aangevallen.

Dit wordt bevestigd door het AIDA-rapport, p. 29:

“This recognised practice resulted in a continuing and exponential increase of pushbacks along the border with Türkiye. The national monitoring mechanism registered another negative record regarding pushbacks in 2023, with 9,897 alleged pushbacks affecting 174,588 persons. The data were collected through a regular - weekly and daily - border monitoring, implemented by observers from the Bulgarian Helsinki Committee, a nongovernmental organisation whose access to the border was arranged firstly in the 2004 Bi-lateral border monitoring agreement, 142 replaced in 2010 by the Tri-Partite Memorandum of Understanding. 143 The BHC observers are positioned on the spot to monitor two main geographically designated border areas along the Bulgarian-Turkish border, respectively, the field area starting from Kapikule-Svilengrad-Ormenion border triangle to Hamzabeyli-Lesovo border crossing point (in the area of Svilengrad border police precinct) as well as Sakar and Strandzha mountains area, stretching from Elhovo to the Black Sea coast (in the area of Elhovo, Bolyarovo, Sredets, Malko Tarnovo and Rezovo border police precincts). Verbal abuse and physical violence, reported since 2015, as well as the humiliating practices of unlawful detention, strip searches and illegal confiscation of footwear, clothing and other belongings, continued in massive proportions. Out of 510 asylum seekers interviewed in 2023 in the context of the national monitoring mechanism, 145 373 consented to share their experiences on their attempt to cross the border with Türkiye. Among them, 163 individuals (44%) reported to have suffered pushbacks varying from 1 to 19 times, before being able to enter, reach assistance and register as asylum seekers. Another tragic consequence of the lack of safe legal entry channels to the Union’s territory at the Bulgarian external border with Türkiye, widely publicised in 2023, was the increasing death toll among the migrants who attempted to enter irregularly. More than 70 migrants have been found deceased in this year alone in the densely forested areas of Strandzha and Sakar mountains which stretch along the Bulgarian-Turkish border. According to the medical examiners, 147 also corroborated by those who successfully entered Bulgaria, 148 main causes were exhaustion, dehydration, malnutrition at many instances in combination with opioid use or overdose, the latter forced by smugglers and traffickers to accelerate the walking pace of smuggled groups and individuals.

Verder verwijst verwerende partij naar de factsheet “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria” alsook een verslag van een werkbezoek van de Belgische diensten aan het Bulgaars Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09 februari 2023.

3.

Daarnaast stelt verwerende partij dat verzoekende partij mogelijks problemen kan krijgen met toegang tot het opvangnetwerk, maar dat zij hiertegen beroep kan aantekenen en rechtsbijstand verkrijgen. Hiervoor verwijst zij naar het AIDA-rapport. Het is frappant dat verwerende partij naar dit rapport verwijst, maar de echt relevante passages compleet negeert.

Zie hieromtrent opnieuw het AIDA-rapport, blz. 79 (eigen onderlijning):

“The reduction of material reception conditions is not possible under the law. Withdrawal is admissible under the law in cases of disappearance of the asylum seeker when the procedure is discontinued. The SAR applies this ground of withdrawal in practice to persons returned under the Dublin Regulation. In their majority, they are refused accommodation in the reception centres, although this approach is usually not applied to families with children, unaccompanied children and other vulnerable applicants, who are provided shelter and food.”

Dublin-terugkeerders worden dus de facto een opvangplaats ontzegd. Reguliere asielzoekers krijgen bovendien voorrang op de Dublin-terugkeerders waardoor de opvangcapaciteiten nog meer onder druk komen te staan.

4.

Uit het voorgaande blijkt eveneens dat de opvangomstandigheden blijven verslechteren. Verwerende partij neemt genoegen met het zogenaamd maandelijks desinfecteren van de opvangcentra, doch hetzelfde AIDA-rapport stelt dat deze vrijwel niets uithalen. De afbrokkelende gebouwen en slechte riolerings- en sanitaire omstandigheden verhinderden namelijk significante verbeteringen in dit opzicht en hielden het niveau van sanitaire voorzieningen onder het noodzakelijke minimum (AIDA-rapport, p. 76-77):

“Since the end of 2015, during the procedure asylum seekers enjoy only shelter, food and basic health care, as none of the other entitlements is secured or provided by the government in practice.

In 2017, the Committee against Torture raised concerns around substandard material conditions in reception centres, the absence of an adequate identification mechanism for persons in vulnerable situations, the removal of their monthly financial allowance, and insufficient procedural safeguards regarding the assessment of claims and the granting of international protection. Despite the period of time which has passed since the CAT report, there have been only moderate improvements to limit the continued deterioration of reception centres’ infrastructure, due to lack of budget to implement any refurbishment for the period 2019 to 2023. Therefore, all the findings remain valid to a great extent as of the end of 2023.”

Voorts gaat de verwerende partij zeer licht over de veiligheidssituatie in de opvangcentra. Het AIDA-rapport stelt zelf dat de fysieke veiligheid van asielzoekers hun grootste zorgpunt bleef in 2023. Alleen in het grootste opvangcentrum Harmanli wordt politie ingezet, doch dat is er slechts één en die bevindt zich bij de centrale ingang, dus onvoldoende om de veiligheid van de bijna 4.000 personen die er worden opgevangen te garanderen.

De overige opvangcentra worden nog steeds bewaakt door particuliere beveiligingsbedrijven, die met het oog op kosteneffectiviteit meestal voornamelijk mannen van pensioengerechtigde leeftijd of ouder als bewakers in dienst hebben en de beveiligingsdiensten dus eerder formeel dan echt zijn. De vermeende veiligheidscontroles aangehaald in de bestreden beslissing blijken dus werkelijk geen veiligere omgeving te creëren (p. 18-19):

“The most serious concern remained the safety and security of asylum seekers accommodated in reception centres. These continue to be seriously compromised due to the presence of smugglers, drug dealers and sex workers who have access to reception centres during the night hours without any interference from the private security staff. Both in Sofia, but mainly in Harmanli SAR received many security or public disorder complaints during 2023, which especially in Harmanli escalated in public demonstrations and committees requesting the centre in this place to be made of a closed type facility. In 2023, non- governmental organisations once more raised concerns regarding safety of reception centres. After that, the SAR again submitted several requests to the Ministry of Interior to provide police guards in replacement of private security of reception centres, but it was not before the end of the year when MOI initiated a procedure, to investigate the possibility for SAR reception centres to be guarded by the national gendarmerie. Currently, a police car is secured only in the largest Harmanli reception centre. However, even in this centre only one car is provided and is located at the central entrance, therefore proving insufficient to ensure the safety and security of nearly 4,000 individuals accommodated in the centre. Other reception centres in the country continue to be guarded by private security companies, which for the purposes of cost effectiveness usually mainly employ men of retirement age or above as guards. Therefore, security services result more performative than effective.

Zie eveneens:

“The most serious concern remained the safety and security of asylum seekers accommodated in reception centres. These continue to be seriously compromised due to the presence of smugglers, drug dealers and sex workers who have access to reception centres during the night hours without any interference from the private security staff. Both in Sofia, but mainly in Harmanli SAR received many security or public disorder complaints during 2023, which especially in Harmanli escalated in public demonstrations and committees requesting the centre in this place to be made of a closed type facility. In 2023, non- governmental organisations once more⁴⁷ raised concerns regarding safety of reception centres. After that, the SAR again submitted several requests to the Ministry of Interior to provide police guards in replacement of private security of reception centres, but it was not before the end of the year when MOI initiated a procedure, 50 to investigate the possibility for SAR reception centres to be guarded by the national gendarmerie. Currently, a police car is secured only in the largest Harmanli reception centre. However, even in this centre only one car is provided and is located at the central entrance, therefore proving insufficient to ensure the safety and security of nearly 4,000 individuals accommodated in the centre. Other reception centres in the country continue to be guarded by private security companies, which for the purposes of cost effectiveness usually mainly employ men of retirement age or above as guards. Therefore, security services result more performative than effective.”

In het geval de verzoekende partij dus toch een opvangplaats zou krijgen, wat niet gegarandeerd is, loopt hij gevaar op aantasting van zijn fysieke integriteit.

Bijgevolg zal de verzoekende partij ofwel op straat belanden ofwel in een opvangcentrum belanden waar de omstandigheden niet menswaardig zijn en er evenmin enige veiligheid is. Hoewel de verwerende partij blijft aanhouden dat dit geen systematisch en structureel falen van de Bulgaarse instanties is, blijkt hieruit duidelijk een ernstig risico op een schending op van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Bulgarije.

4.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, is de toegang tot de asielprocedure niet zo evident en zijn er verschillende grove tekortkomingen. Het AIDA-rapport poneert dat, hoewel dit in de wet wordt voorzien, er in de praktijk geen toegang is tot een advocaat van de tweedelijnsbijstand tijdens de eerste fase van de asielprocedure (p. 41):

“Asylum seekers have the right to ask for the appointment of a legal aid lawyer from the moment of the registration of their asylum application. However, access to free legal aid in first-instance procedures was in practice not possible as of the end of 2023.”

Het AIDA rapport bespreekt ook andere grove tekortkomingen inzake de asielprocedure. Asielzoekers worden namelijk niet altijd tijdig geïnformeerd over hun oproepingsdatum (p. 33):

“After registration is completed, a date for an interview is set. The law requires that asylum seekers whose applications were admitted to the regular procedure be interviewed at least once regarding the facts and circumstances of their applications. The law requires that the applicant be notified in due time of the date of any subsequent interviews. If the interview is omitted, decisions cannot be considered in accordance with the law, unless it concerns a medically established case of insanity or other mental disorder. In practice, all asylum seekers are interviewed at least once to determine their eligibility for refugee or subsidiary protection (“humanitarian status”). Further interviews are usually only conducted if there are contradictions in the statements or if some facts need to be clarified. In 2020, amendments to the LAR extended the opportunity to gather expert opinions, including on age, gender, medical, religious, and cultural issues as well as such specific to children. The law also introduced instructions on COI sources and information gathering.

In 2023, timely invitations for personal interviews were sent in 37% of monitored procedures; in another 15%, asylum seekers signed interview invitations without being given a copy thereof; the signed invitation was attached to their personal file. 3 of these cases concerned unaccompanied children. Therefore, it can be concluded that in 2023 the majority of asylum seekers did not enjoy timely notification regarding the date of their personal interview. This practice was particularly concerning at SAR’s reception centre in Banya, where just 2 out of 20 cases (10%) were properly notified of their invitations”

In het geval dat de verzoekende partij zijn interview dan tijdig zou kunnen afleggen, dan nog wordt haar aanvraag niet ernstig behandeld. Het rapport stelt vast dat er sprake is van slechte kwaliteit van het onderzoek van asielaanvragen, d.w.z. weinig onderzoek naar de verklaringen en vluchtelingenverhalen van de individuen:

“In 2023, timely invitations for personal interviews were sent in 37% of monitored procedures; in another 15%, asylum seekers signed interview invitations without being given a copy thereof; the signed invitation was attached to their personal file. 3 of these cases concerned unaccompanied children. Therefore, it can be concluded that in 2023 the majority of asylum seekers did not enjoy timely notification regarding the date of their personal interview. This practice was particularly concerning at SAR’s reception centre in Banya, where just 2 out of 20 cases (10%) were properly notified of their invitations. The SAR uses the standard set of questions used during eligibility interviews and relied entirely on caseworkers’ decision regarding whether to ask open questions. However, such type of questions are rarely, if ever, asked during the interview. The standardized interview form is applied to all, including unaccompanied children, without any adaptation or account to children’s level of maturity. This has resulted in a poor quality of examination of asylum claims; i.e. little investigation of the individuals’ statements and refugee stories. At the beginning of 2023, the new SAR management introduced an interview form adapted for asylum seeking children, including unaccompanied ones.¹⁹⁷ However, it was applied in practice only with respect to minor children, not the adolescent¹⁹⁸ ones whose interviews were conducted using the interviewing template for adult applicants. The monitoring demonstrated¹⁹⁹ that in the vast majority of the cases the use of interviewing template was counterproductive as case-workers not only limited the investigation of the case to the pre- set list of questions, but also did not in general provided applicants an opportunity to present their accounts freely and without interruptions. There are no guidelines or a code of conduct for asylum caseworkers to elaborate on the methodology for conducting interviews specifically. Similarly, there are currently no age or gender-sensitive mechanisms in place in relation to the conduct of interviews, except for the asylum seekers’ right to ask for an interpreter of the same gender.²⁰⁰ In 2023, ²⁰¹ considering all the cases in which the case-worker and the asylum seeker were of different gender, only in 9% the asylum seeker was informed

about the possibility to request that the interview be conducted by an interviewer of the same gender and only in 20% about the possibility to request an interpreter of the same gender.”

De verwerende partij erkent deze tekortkomingen, doch meent simpelweg dat ze niet systematisch zijn, zonder verdere motivering. Verwerende partij stelt dat dergelijke tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse autoriteiten algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

5.

Het rapport meldt ook herhaaldelijk dat asielzoekers niet steeds toegang hebben tot de medische hulp die ze nodig hebben. Voor Dublin-terugkeerders is de situatie, zoals de bestreden beslissing zelf erkent, nog erger. Zij moeten soms wel tot enkele maanden lang wachten alvorens zij terug tot het gezondheidssysteem worden toegelaten opdat zij basis gezondheidszorg kunnen ontvangen (p. 86-87):

“Until 31 December 2018, Dublin returnees faced significant obstacles in accessing medical care upon return, mainly resulting from the delay for the asylum and health care administration to restore their insurance coverage in the national health care database. These delays could vary from a couple of days to several weeks or even months in certain cases. Since 1 January 2019 the health care database has been re-organised to automatically restore the Dublin returnees' health care status and register them as individuals with uninterrupted medical insurance as soon as their asylum procedures is being reopened at the SAR. However, this applies only to those who left Bulgaria in 2019 and were subsequently returned back. Access to healthcare for asylum applicants who left Bulgaria prior to 1 January 2019, and who are now being returned under Dublin III, is still not ensured. In order for them to access medical care, the SAR must issue a written notification to the national IRS. Only then can the access to the medical care be restored, which takes couple of days in the majority of the cases, although there have been cases in which it took longer periods of time. To solve the issue, in 2020 the law was amended to explicitly provide uninterrupted health care rights for asylum seekers whose procedures were re-opened after being previously discontinued - a situation that typically applies to Dublin cases. However, the arrangement is not applicable for the Dublin returnees whose applications have been decided on the substance in absentia before their return to Bulgaria. In practice, Dublin returnees whose procedures were reopen experience delays of a couple of months before being able to re-access the health care system.”

Al deze zaken houden nauw verband met artikel 3 EVRM, namelijk het vermijden dat de asielzoeker in kwestie het voorwerp wordt van een onmenselijke of vernederende behandeling!

6.

De verwerende partij erkent dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen worden gerapporteerd, doch dat dit niet leidt tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Verordening (EU) nr. 604/2013.

Zij meent dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen geen risico lopen om te worden blootgesteld aan een met artikel 3 EVRM strijdige situatie.

Verzoekende partij toont aan dat de verwerende partij slechts op selectief blinde wijze de rapporten over Bulgarije citeert en hoegenaamd geen rekening houdt met de ernst van de grove tekortkomingen die Bulgarije vertoont in het nakomen van haar verplichtingen ten opzichte van asielzoekers...

Het is dus in deze zin dat artikel 3 EVRM –dat een rigoureuus onderzoek voorschrijft- evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden geschonden.

Conclusie

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Bulgarije wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen

motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. in deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Bulgarije en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Bulgarije gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Bulgarije in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn.”

Uit het betoog in haar verzoekschrift blijkt dan ook dat verzoekende partij echter de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.2. Het betoog van verzoekende partij is voor het overgrote deel een algemene kritiek op de omstandigheden in verband met de procedure inzake een verzoek om internationale bescherming en de opvang van hierbij betrokken personen in Bulgarije. Zij merkt, voor wat haar persoonlijk betreft, op reeds het slachtoffer geweest te zijn van geweld door de overheidsdiensten en dit zowel aan de grens als in het (gesloten) opvangcentrum waar zij reeds verbleven heeft. In dit kader verwijst zij enkel naar algemene rapporten en dan meer bepaald veelal naar het AIDA-rapport uit 2024.

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is *prima facie* aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de bepalingen aan waarop zij gegrondvest is. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt *prima facie* dan ook niet aangetoond.

2.2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.5. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij is van oordeel dat *“er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublinverordening. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van de Dublinverordening.”*

2.2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten instemden met de overname van verzoekende partij en dit op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening. Verzoekende partij blijkt immers enerzijds gekend te zijn bij de Bulgaarse autoriteiten omwille van een onwettige grensoverschrijding en anderzijds omdat zij er een verzoek om internationale bescherming indiende.

2.2.7. Verzoekende partij ontkent niet dat de Bulgaarse autoriteiten principieel bevoegd zijn voor haar verzoek om internationale bescherming, maar meent doorheen haar verzoekschrift dat zij persoonlijk reeds fysiek geweld aankaatte bij de grenscontroles te lande en in het opvangcentrum waar zij verbleef. Bij monde van haar raadsman meent zij verder nog dat de opvang voor haar niet gegarandeerd zou zijn en dat met name Dublin-terugkeerders het daar zwaarder zouden hebben dan de reguliere verzoekers om internationale bescherming, dat de opvangvoorzieningen in slechte staat zouden zijn, dat er geen protestmogelijkheid bestaat om deze opvangomstandigheden aan de kaak te stellen, dat er een slechte veiligheidstoestand is in de opvangcentra en dat er *de facto* dan ook geen toegang is tot opvang wat haar fysieke integriteit zou kunnen aantasten. Daarnaast zou ook de toegang tot de procedure problematisch zijn en zou de medische bijstand al evenmin gegarandeerd zijn. Voor dit alles verwijst zij naar algemene rapporten.

2.2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

2.2.9. De bestreden beslissing houdt in dat verzoekende partij zal worden overgedragen aan Bulgarije, nu verzoekende partij via Bulgarije de Europese Unie betreden heeft en er ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming in België nog steeds hangende was. Daarenboven hebben de Bulgaarse autoriteiten zich op 12 februari 2026 akkoord verklaard met de overname van de verzoekende partij op grond van artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening, waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in voormeld artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

Met andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande

materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

2.2.10. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij het nemen van deze beslissing de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM (en tevens artikel 4 van het Handvest), waarbij verwerende partij uiteindelijk vastgesteld heeft *“We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. Wij zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming”*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat *“niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie.

Hoewel verwerende partij niet blind is voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, toch is deze laatste tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Bulgarije er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

2.2.11. Het komt derhalve aan de verzoekende partij, die in essentie stelt dat de verwerende partij voornamelijk steunt op het AIDA-rapport 2024 (*update* maart 2025) en dan nog op een selectieve lezing van dit AIDA-rapport, om haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan verzoekende partij om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzam is.

In het administratief dossier kan vastgesteld worden dat verzoekende partij naast de aanwezigheid van een familielid in België en de volgens haar hogere kansen op erkenning van een beschermingsstatuut (waar zij voor beide op heden blijkbaar niet meer op aandringt gelet op de inhoud van haar verzoekschrift) ook bezwaar te maken tegen een overdracht naar Bulgarije omwille van geweld bij grenscontroles en in opvangcentra. Dit is dan ook in essentie daadwerkelijk de kritiek van verzoekende partij op de omstandigheden in Bulgarije. Doorheen haar verzoekschrift werpt zij bij monde van haar raadsman verder nog erg algemeen op dat de opvang voor haar niet gegarandeerd zou zijn en dat met name Dublin-terugkeerders het daar zwaarder zouden hebben dan de reguliere verzoekers om internationale bescherming, dat de opvangvoorzieningen in slechte staat zouden zijn, dat er geen protestmogelijkheid bestaat om deze opvangomstandigheden aan de kaak te stellen, dat er een slechte veiligheidsstoestand is in de opvangcentra en dat er *de facto* dan ook geen toegang is tot opvang wat haar fysieke integriteit zou kunnen aantasten. Daarnaast zou ook de toegang tot de procedure problematisch zijn en zou de medische bijstand al evenmin gegarandeerd zijn. Voor dit alles verwijst zij naar algemene rapporten.

2.2.12. Volledigheidshalve wijst de Raad er alvast op dat verwerende partij zich inderdaad niet louter baseert op het reeds genoemde AIDA-rapport 2024, nu in de bestreden beslissing ook wordt verwezen naar het informatieblad (*factsheet*) *“Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria”* dat door de Bulgaarse autoriteiten werd opgesteld op 20 april 2023 en op 21 mei 2024 werd geactualiseerd en naar een verslag van een werkbezoek van de diensten van de verwerende partij aan het Bulgaars Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023.

Bovendien verduidelijkt verzoekende partij niet om welke reden het consulteren van het AIDA-rapport 2024 in combinatie met de voormelde informatie niet afdoende zou zijn om de situatie voor Dublinterugkeerders in Bulgarije te beoordelen. Uit het betoog van verzoekende partij blijkt ook niet, zoals zal blijken uit wat volgt, dat verwerende partij bepaalde objectieve informatie ten onrechte niet in overweging heeft genomen.

2.2.13. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij enkel rekening wenst te houden met de gegevens uit deze rapporten die haar dienstig lijken, doch weigert om een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Bulgarije, dat dit de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aantast, alsook waar zij meent dat de verwerende partij zich verschuilt achter het beginsel van wederzijds vertrouwen, kan zij geenszins gevolgd worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij wijst op het wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten, doch eveneens melding maakt van het feit dat niet kan uitgesloten worden dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, alsook dat de verwerende partij een concreet en individueel onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie in Bulgarije, door onder meer het AIDA-rapport 2024 in ogenschouw te nemen waarna zij heeft geoordeeld dat, hoewel het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije, deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en niet kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij enkel de argumenten in rekening neemt uit het AIDA-rapport die haar opportuun en dienstig lijken, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat volgt, dat er bepaalde relevante informatie blijkt uit het AIDA-rapport waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk wordt ingegaan op verschillende aspecten van de opvang en de asielprocedure in Bulgarije en de problemen die daarbij kunnen rijzen, maakt de verzoekende partij ook geenszins aannemelijk dat enkel verwezen wordt naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd, dat de verwerende partij niet alle gekende feitelijkheden mede in overweging heeft genomen, noch dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie in Bulgarije, waarbij de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het falen van het huidige asielbeleid in Bulgarije, minstens toont de verzoekende partij niet aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, met welke gekende feitelijkheden de verwerende partij ten onrechte niet of onvoldoende rekening heeft gehouden of omtrent welke aspecten of op welke wijze het onderzoek van de verwerende partij zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet voldoende uitgebreid is. Evenmin maakt zij, gelet op wat volgt, met haar betoog aannemelijk dat het onderzoek niet correct werd gevoerd.

2.2.14. Verzoekende partij wijst op een, in haar ogen, onvoldoende opvang in Bulgarije.

Volgens het AIDA-rapport is de opvangcapaciteit in Bulgarije lager dan officieel aangegeven: van de 5160 plaatsen waren er in 2024 slechts 3225 effectief bruikbaar, waarvan ongeveer 49% bezet was. Dit betekent een daling van de bezettingsgraad ten opzichte van 2023 (77%). Vooral in Sofia, waar verzoekende partij verwacht wordt in het kader van haar overdracht, lag de bezetting ruim onder de maximale capaciteit. Tegelijk daalde het aantal asielaanvragen sterk, van meer dan 22.000 in 2023 naar ongeveer 1.250 in 2024. Overbevolking wordt mede vermeden doordat veel asielzoekers snel doorreizen naar andere landen.

Kwetsbare personen hebben toegang tot opvang en voeding, terwijl dit voor andere asielzoekers afhankelijk is van beschikbare capaciteit. Hoewel eerdere rapporten spraken van grote moeilijkheden om niet-kwetsbare personen na overdracht op te vangen, wordt in recente rapporten enkel nog melding gemaakt van algemene moeilijkheden, wat wijst op een verbetering van de situatie. Er zijn geen aanwijzingen dat personen die via de Dublinprocedure naar Bulgarije worden teruggestuurd systematisch uitgesloten worden van opvang.

De Bulgaarse wet voorziet dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op opvang vanaf hun registratie, al geldt dit niet automatisch in alle procedures (zoals bij herhaalde aanvragen). In de praktijk blijkt uit communicatie met de Bulgaarse autoriteiten dat overgedragen personen veelal wel opvang krijgen, zeker wanneer hun asielaanvraag nog loopt wat ook het geval is bij verzoekende partij.

De opvangomstandigheden kunnen nog problematisch zijn. Er is sprake van tekortkomingen op vlak van infrastructuur, hygiëne en voedselkwaliteit. De veiligheid in opvangcentra waar verzoekende partij naar verwijst, blijft een aandachtspunt. Wel worden er basisvoorzieningen aangeboden (zoals maaltijden, bedlinnen en hygiënepakketten) en worden maatregelen genomen om de veiligheid te verbeteren, zoals het overnemen van de bewaking door het ministerie van Binnenlandse Zaken in 2025.

Ook hier blijkt geen systemisch en structureel falen uit van de opvang in Bulgarije of dat de Bulgaarse volledig in gebreke blijven op dit vlak. Integendeel, de Bulgaarse autoriteiten lijken de kritiek die gegeven wordt ter harte te nemen en er wordt getracht oplossingen te zoeken en te bieden.

2.2.15. Verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat er inderdaad kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije. Minstens zou dit het geval kunnen zijn voor een aantal aspecten van de procedure. Daarbij is verwerende partij echter niet van mening dat deze tekortkomingen gelijkgeschakeld kunnen worden met een systemisch en structureel falen van de in Bulgarije in dit kader voorziene procedure. Door louter naar erg algemene informatie te verwijzen, bewijst zij ook niet het tegendeel. De Raad voegt er ook nog aan toe dat verzoekende partij doorreisde zonder de uitkomst van haar verzoek om internationale bescherming af te wachten en dat dit verzoek na haar overdracht terug opgenomen zal worden.

2.2.16. Zoals reeds aangehaald, heeft verzoekende partij destijds bij haar persoonlijk onderhoud van 17 februari 2026 zelf opgeworpen dat zij reeds het slachtoffer geweest zou zijn van geweld aan de grens en in een opvangcentrum. Het is dan ook deze kritiek die zij zelf opwerpt en welke eigenlijk in essentie haar reden is om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije. De overige algemeen geformuleerde kritiek volgt immers slechts later in het verzoekschrift in onderhavige procedure.

De Raad kan echter enkel vaststellen dat verwerende partij dit element reeds beoordeeld heeft in de bestreden beslissing. Hierin wordt vastgesteld dat verzoekende partij beweert dat zij in Bulgarije door de politie en in een opvangcentrum werd mishandeld, maar hiervoor is geen enkel bewijs aangeleverd en betreft dit een louter mondelinge verklaring. De vermeende feiten zouden hebben plaatsgevonden tijdens grenscontrole, waar in bepaalde omstandigheden beperkt gebruik van dwang door politie gerechtvaardigd kan zijn, mits dit proportioneel, noodzakelijk en redelijk is. Volgens het dossier is er geen bewijs dat deze principes werden geschonden door de Bulgaarse autoriteiten. Daarnaast had de betrokkene de mogelijkheid om klacht in te dienen bij de bevoegde instanties, en er zijn geen aanwijzingen dat dit onmogelijk was. Dit geldt eveneens voor de omstandigheden in opvangcentra.

Ook op heden beperkt verzoekende partij zich tot een algemene verwijzing naar het AIDA-rapport. Hiermee toont zij niet aan dat dit echter noodzakelijkerwijze ook haar ten deel zal vallen. Daarbij benadrukt de Raad ook nog dat de situatie van verzoekende partij intussen volledig anders is nu zij niet aan de buitengrens in Bulgarije aan zal komen, maar wel zal worden overgedragen via de luchthaven van Sofia en de Bulgaarse autoriteiten uitdrukkelijk op de hoogte zullen zijn van haar komst en ook aanvaard hebben om de overdracht op zich te nemen wat uiteraard geenszins een vergelijkbare situatie is met wat zij in haar verzoekschrift aanhaalt die betrekking heeft op de grens tussen Bulgarije en Turkije.

2.2.17. Daarnaast heeft zij enkel nog bij haar persoonlijk onderhoud opgeworpen dat zij in Bulgarije niemand heeft en in België een zus heeft. De bestreden beslissing gaat hier echter op in door te stellen dat de aanwezigheid van familie inderdaad de integratie kan bevorderen, maar dat tegelijk de band tussen dergelijke familieleden onvoldoende is om een uitzondering toe te laten op de regels met betrekking interstatelijke afspraken voor het behandelen van een verzoek om internationale bescherming.

2.2.18. Voor wat haar mogelijks hogere kansen op erkenning van een beschermingsstatuut betreft, wijst de bestreden beslissing dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij individueel onderzocht zal worden door de Bulgaarse autoriteiten en dat er nergens uit blijkt dat de minimumnormen bij het beoordelen van een dergelijk verzoek niet nageleefd zouden worden.

2.2.19. Zij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd, noch dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

2.2.20. Verzoekende partij brengt slechts algemene informatie bij zonder dat ze enig begin van bewijs bijbrengt dat deze informatie op haar persoonlijk van toepassing is. Zo toont verzoekende partij bijvoorbeeld niet aan dat zij in Bulgarije op straat zal belanden en geen toegang zal krijgen tot een opvangplaats.

Zonder dergelijke individuele en concrete bewijzen kan de aangevoerde algemene informatie niet worden weerhouden als bewijs van het feit dat verzoekster bij een overdracht naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan een reëel risico op foltering of onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.21. Verzoekende partij heeft met haar betoog de grondslag van de vaststelling van de verwerende partij niet onderuit gehaald dat er kritische bemerkingen kunnen geplaatst worden bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije, maar dat de tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen van de Bulgaarse

instanties in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

2.2.22. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de verwerende partij op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Bulgarije geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Bulgarije.

Een schending van deze artikelen, of van artikel 3 van de Dublin III-Verordening, kan dan ook niet worden vastgesteld.

De verzoekende partij kan niet overtuigen dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat zij hierbij op onzorgvuldige, kennelijke onredelijke of onevenredige wijze tot haar beoordeling is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.2.23. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

2.2.24. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. DE WILDE